

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 271/04-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Dr. Jozefa Kašťačka, bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., K., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 62/91, za účasti Okresného súdu Bratislava III, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Dr. Jozefa Kašťačka na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 62/91 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava III p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 62/91 konal bez zbytočných prietahov.

3. Dr. Jozefovi Kašťákovi p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 110 000 Sk (slovom jednostodesaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava III j e p o v i n n ý uhradiť Dr. Jozefovi Kašťákovi trovy právneho zastúpenia v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet advokáta JUDr. J. M., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 271/04 zo 16. septembra 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Dr. Jozefa Kašťáka, bytom T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III [pôvodne Obvodného súdu Bratislava 3 a od roku 1996 Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“)] v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 62/91.

Zo sťažnosti vyplýva, že predmetom napadnutého konania začatého 29. apríla 1991 doručením žaloby sťažovateľa okresnému súdu je nárok na určenie neplatnosti výpovede a s tým súvisiace mzdové nároky.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu zo 4. októbra 2004 vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3651/2004 doručeným ústavnému súdu 13. januára 2005, v ktorom okrem uvedenia jednotlivých úkonov v konaní vyslovil názor, že ide o skutkovo zložitú vec, pričom jej zložitosť je daná najmä faktom, že majiteľ firmy, ktorá dala sťažovateľovi výpoveď, zomrel, v dôsledku čoho bolo potrebné riešiť otázku, kto sa stal po ňom oprávneným dedičom majúcim kompetenciu podpísať výpoveď sťažovateľovi.

Podľa názoru predsedu okresného súdu účastníci a ich právni zástupcovia nerešpektovali dostatočne pokyny súdu a ani súčinnosť polície pri doručovaní zásielok nebola na adekvátnej úrovni. Predseda okresného súdu v závere vyjadrenia uviedol, že v priebehu konania sťažovateľ upravil žalobný petit a že „zo strany súdu došlo k niekoľkonásobnej zmene sudcu z organizačných dôvodov“, čo v súhrne „možno označiť za dôvody majúce za následok preťahy v súdnom konaní“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 62/91 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 29. apríla 1991 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa proti odporcovi (ďalej len „návrh“), firme LENKOR na začatie konania „pre neplatnosť výpovede zaradenia navrhovateľa na pôvodné miesto a náhradu mzdy“;
- 2. mája 1991 okresný súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu;
- uznesením sp. zn. 6 C 62/91 z 28. mája 1991 okresný súd uložil odporcovi poriadkovú pokutu za nepredloženie požadovaných dokladov v stanovenej lehote a opätovne pod hrozbou uloženia ďalšej pokuty žiadal ich predloženie;
- 1. októbra 1991 okresný súd nariadil termín pojednávania na 22. október 1991;
- pojednávanie uskutočnené 22. októbra 1991 bolo odročené na 5. november 1991 s tým, že sťažovateľ v lehote 5 dní upresní návrh a okresný súd vyžiada stanoviská a doklady od bývalého Štátneho notárstva Bratislava 3 (ďalej len „štátne notárstvo“) vo veci právneho nástupníctva po zomrelom majiteľovi firmy LENKOR. Súčasne bude k spisu pripojený dedičský spis;
- pojednávanie uskutočnené 5. novembra 1991 bolo odročené na 19. november 1991 s tým, že odporcom v 4. a 5. rade bude ustanovený opatrovník;

- 24. októbra 1991 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým upresnil okruh odporcov v 1. až 5. rade (dedičov po pôvodnom majiteľovi firmy LENKOR);
- uznesením sp. zn. 6 C 62/91 z 11. novembra 1991 okresný súd ustanovil opatrovníka maloletým účastníkom konania;
- pojednávanie uskutočnené 19. novembra 1991 bolo odročené na 3. december 1991 s tým, že budú opätovne volaní odporcovia v 1. a 2. rade, u ktorých doručenie na pojednávanie bolo riadne vykázané;
- na pojednávaní uskutočnenom 3. decembra 1991 okresný súd rozsudkom určil, že výpoveď daná sťažovateľovi je platná a súčasne uložil odporcom povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy za výpovednú dobu;
- 23. decembra 1991 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcov proti rozsudku bez uvedenia dôvodov;
- 24. januára 1992 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcov na doplnenie dôvodov odvolania, ktoré bolo okresnému súdu doručené 5. februára 1992;
- 11. februára 1992 okresný súd uznesením vyzval právneho zástupcu odporcov, aby v lehote 3 dní zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie;
- 14. februára 1992 bolo okresnému súdu doručené odvolanie proti uzneseniu o zaplatení súdneho poplatku;
- 25. februára 1992 bol spis predložený Mestskému súdu Bratislava (ďalej len „odvolací súd“) na rozhodnutie;
- pojednávanie uskutočnené na odvolacom súde 20. marca 1992 bolo odročené na neurčito za účelom oznámenia spisovej značky súvisiaceho dedičského konania, ktoré bolo okresnému súdu doručené 6. apríla 1992;
- 9. júla 1992 bol okresnému súdu doručený rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 7 Co 50/92, ktorým bol označený rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie;
- 22. septembra 1992 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým svoj pôvodný návrh rozšíril na strane odporcov o všetkých dedičov po zomrelom majiteľovi firmy LENKOR;

- pojednávanie uskutočnené 30. novembra 1992 bolo odročené na 17. december 1992 s tým, že bol pripustený návrh na pristúpenie do konania ďalších účastníkov na strane odporcov;
- na pojednávani uskutočnenom 17. decembra 1992 okresný súd rozsudkom určil, že výpoveď daná sťažovateľovi je neplatná a odporcovia v 1. až 5. rade boli zaviazaní zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy;
- 20. januára 1993 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporkyne v 2. rade proti označenému rozsudku okresného súdu;
- 27. januára 1994 bol spis okresného súdu spolu s odvolaním proti rozsudku zo 17. decembra 1992 predložený odvolaciemu súdu;
- na pojednávani konanom 28. apríla 1994 odvolací súd zrušil napadnutý prvostupňový rozsudok v časti výroku o určenie neplatnosti výpovede a konanie v tejto časti zastavil, v časti výroku o náhrade mzdy z titulu neplatnosti rozviazania pracovného pomeru rozsudok zmenil tak, že návrh zamietol, a v časti výroku týkajúceho sa náhrady mzdy za dobu výpovednej lehoty a trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie;
- 16. augusta 1994 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým špecifikoval svoj žalobný návrh;
- 24. novembra 1994 okresný súd nariadil termín pojednávania vo veci na 9. december 1994, ktoré bolo odročené na 20. január 1995 a ktoré bolo opätovne odročené na neurčito s tým, že sťažovateľ oznámi nového právneho zástupcu, budú predložené písomné dôkazy a bude vyžiadany súvisiaci dedičský spis;
- 24. februára 1995 bola okresnému súdu doručená sťažovateľova „*úprava žalobného návrhu k č. 6 C 62/91*“;
- 2. júna 1995 predseda okresného súdu oznámil účastníkom konania, že v predmetnej veci sa nebude konať až do vyriešenia personálneho obsadenia oddelenia, v ktorom sa vybavuje, a preto aby „*trpezlivo vyčkali bez urgencií do vyriešenia uvedeného personálneho problému*“;
- 11. júna 1996 okresný súd nariadil termín pojednávania na 4. december 1996;
- pojednávanie uskutočnené 4. decembra 1996 bolo odročené na 3. marec 1997, pričom pojednávania sa nezúčastnili odporcovia, u ktorých doručenie nebolo vykázané;

- upovedomením zo 7. januára 1997 okresný súd oznámil účastníkom, že „z dôvodu prerozdelenia agendy podľa rozvrhu práce na rok 1997 SPR 3608/96 do špecializovaného oddelenia“ sa pojednávanie nariadené na 3. marec 1997 neuskutoční;
- 18. augusta 1997 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa, v ktorej opätovne urgoval nariadenie termínu pojednávania, a poukázal na skutočnosť, že konanie nie je ukončené ani po takmer sedem a pol roku jeho trvania;
- 4. marca 1999 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcu na predloženie mzdových listov sťažovateľa a odporcu v 3. rade, aby sa vyjadril k úprave žalobného návrhu, resp. k jeho späťvzatiu vo vzťahu k nemu;
- 28. júla 2000 bolo okresnému súdu doručené uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 23. januára 1995, ktorým bol povolený výmaz firmy LENKOR z obchodného registra;
- 31. marca 2003 poštový úrad oznámil okresnému súdu, že odporca v 5. rade je „odšťahovaný bez udania adresy“;
- 29. mája 2003 Register obyvateľstva Slovenskej republiky (ďalej len „register obyvateľstva“) oznámil okresnému súdu novú adresu odporcu v 5. rade, ale tento zásielky nepreberal ani na novej adrese;
- 14. júla 2004 okresný súd uznesením sp. zn. 6 C 62/91 konanie proti odporcom v 3., 4. a 5. rade zastavil z dôvodu späťvzatia návrhu a proti odporcovi v 1. rade preto, lebo stratil spôsobilosť byť účastníkom konania;
- 3. augusta 2004 predseda okresného súdu vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa z 26. mája 2004 na prietahy v konaní „za čiastočne dôvodnú“ a od uvedeného dátumu nebol vo veci urobený žiaden ďalší procesný úkon.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä

podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, podľa názoru ústavného súdu problematika výpovede z pracovného pomeru a s ňou súvisiacich mzdových nárokov tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Určitú faktickú zložitosť veci vyplývajúcu najmä zo skutočnosti, že majiteľ firmy LENKOR pred daním výpovede z pracovného pomeru sťažovateľovi zomrel (otázka prechodu majetkových práv a kompetencií na dedičov), ústavný súd akceptoval, no táto zatiaľ nemala zásadný vplyv na celkovú dĺžku konania a zbytočné prieťahy, ktoré v jeho priebehu vznikli. Podľa názoru ústavného súdu nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania (ktorá ku dňu vydania tohto nálezu predstavuje takmer 14 rokov) právnou alebo faktickou zložitosťou veci.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na jeho ľarchu v súvislosti so vznikom zbytočných prieťahov v konaní. Problémy, na ktoré poukázal vo svojom vyjadrení k sťažnosti predsedu okresného súdu (nerešpektovanie pokynov súdu účastníkmi konania a nedostatočná súčinnosť polície pri doručovaní zásielok), sa týkali odporcov a ich právnych zástupcov, a preto pri hodnotení podielu sťažovateľa na vzniku zbytočných prieťahov v konaní sú irelevantné. Obdobne ústavný súd vyhodnotil aj argumentáciu predsedu okresného súdu, pokiaľ ide o „úpravu žalobného návrhu“ uskutočnenú sťažovateľom v priebehu konania.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom v označenom súdnom konaní, bol postup samotného okresného súdu.

Jurisdikcia ústavného súdu („rationae temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky - či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy bez zbytočných prieťahov - ústavný súd už konštantne prihliada aj na deň

začatia konania na okresnom súde a na dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993 (IV. ÚS 148/03).

V priebehu konania ústavný súd zistil viacero období poznačených zbytočnými priet'ahmi v konaní v dôsledku nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu.

Vzhľadom na nedostatky pri doručovaní rozsudku okresného súdu zo 17. decembra 1992 okresný súd pristúpil k opätovnému doručovaniu až v novembri 1993, teda po viac ako 10 mesiacoch od vyhlásenia rozsudku.

Od pojednávania uskutočneného 20. januára 1995 okresný súd realizoval ako následný úkon nariadenie ďalšieho termínu pojednávania (po urgencii sťažovateľa) až 11. júna 1996, teda po viac ako 17 mesiacoch. Pojednávanie uskutočnené 4. decembra 1996 bolo odročené na 3. marec 1997, pričom po tomto dátume vo veci vykonal iba niekoľko jednoduchých úkonov, ako napr. výzvu právnemu zástupcovi na odstránenie nedostatkov podania, žiadosť o poskytnutie výpisu z obchodného registra, žiadosť o opätovné doručovanie súdnych zásielok a pod.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. III. ÚS 120/03), podľa ktorej „závažnosť nečinnosti súdu sa zvyšuje, keď po nej nasledujú jednoduché úkony“.

Ďalší relevantný úkon okresný súd vykonal až 14. júla 2004, t. j. po viac ako siedmich rokoch, keď rozhodol uznesením tak, že konanie proti odporcom v 1., 3., 4. a 5. rade zastavil. Toto rozhodnutie okresný súd vydal po viac ako jednom roku odo dňa, keď mu register obyvateľstva oznámil novú adresu odporcu v 5. rade. Od uvedeného dátumu až do vydania tohto nálezu okresný súd okrem doručovania označeného uznesenia neurobil vo veci žiaden procesný úkon.

Okrem uvedeného hodnotenia veci podľa troch základných kritérií ústavný súd prihliadol aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Ústavný súd zoberal v danom prípade do úvahy tú skutočnosť, že pracovné

spory sú z hľadiska zbytočných priet'ahov spormi mimoriadnej citlivosti (prísnejšie chápanie priet'ahov) (napr. II. ÚS 32/02).

Ústavný súd nemohol akceptovať obranu okresného súdu spočívajúcu v poukazovaní na organizačné problémy v činnosti súdu („... došlo k niekoľkonásobnej zmene sudcu z organizačných dôvodov“). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že v žiadnom prípade nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie základných práv alebo slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 6 C 62/91, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho

domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 130 000 Sk z dôvodov v nej uvedených. Okrem iného poukázal na skutočnosť, že stav právnej neistoty pretrváva už 13 rokov.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Opierajúc sa o svoju predchádzajúcu judikatúru (napr. IV. ÚS 233/03) ústavný súd zoberal pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a ustálení jeho výšky do úvahy aj tú skutočnosť, že v danom prípade ide najmä z pohľadu sociálnych dopadov o závažnú statusovú vec pre sťažovateľa.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 62/91, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, význam uplatňovaných práv a nárokov pre sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 110 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. M. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk. Úhrada bola priznaná v celkovej výške 9 342 Sk za 2 úkony po 4 534 Sk a 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky).

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2005